

Kis

LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

HABOS LÁSZLÓ

Csend, sötét, magány és Isten

Végtelenbe szűkül a csend,
karácsonykor is halnak,
koromsötét zsákkal takarva.
Kulcsra zárt templomajtó mögött
félhomályba rejtőzött betlehem
pásztora elkóborolt reményt terel.
Rendőrökkel biztosított várakozás,
elkoptatott cipők csoszogása,
sáros kabátok megfáradt tánca...
magányos hosszú sorban, remeg,
gőzölög az adomány-leves,
levehetetlen a szennyes.
Kifosztott szemetesek magánya,
megfagyott bejgli fogfájós íze...
és vérvörös alkonyon kóborló Isten.
Csend, sötét, magány köszön újszülöttre,
és végtelenné tágul az ünnep.

2018/6 130. szám

Kis LÁRT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Habos László

Éjszaka van...

Éjszaka van
s a sápadt falon függő feszület
holdsugár ölelésben hallgat
összegabalyodtak
lelkemben
csipkebokorágon sercegő álmaid
és a Rómában ácsolt dogma
a hátrahagyott bénák kiáltása
a töviskoronás király önfeláldozása
és a tanítvány áruló csókja
a hihető hitnek forrása
és a lélegző kenyér szótlansága
a tűzre vetett szentségtartóban
az éden kiszáradt fája
s a hazatért tékozlók miatyánkja
rideg a gyertya csonkja
éjszaka van
és végtelenné szűkül a holnap

Szótlan alkonyon

Csend van
s az emlékezésnek adom
e megspórolt percet
– bevégeztetett...
s mint lator sóhaja
nehezedik az alkonyra
szótlanságom
ünneplőbe öltöztetett asztalomon
lehullott barkavirág gördül
kezembe veszem
nehéz mint világ könnye
– énérttem is...
odaadta porszemnyi életét
mely mint fényes csillag ragyog
túl minden megspórolt percen
s túl minden égbevesztett sóhajon

És harsonaszóra

majd reszketünk
és megfogják kezünk
kicsiny puha kezek
és gyermekded dolgokra vágyunk
én csendes nyáresőre
te szivárványra
ő meg körtefán csüngő hintára
a béna piros pettyes labdára
az árva édesanyja ölelő karjára
a gyáva oroszlán simogatására
és az a nő ott látomásra
meg nem szülhetett
gyermekének mosolyára
s az aggastyán eltékozolt életét féltve
a kétezer éves titok megfejtésére
és hallgatva szívdobbanásunk
ránk nehezedik szótlanságunk
és harsonaszóra
megtörténik elrugaszkodásunk

Érkezni lendülettel...

Érkezni lendülettel
lehajtott fővel szótlan
takargatva szakadt ruhát
és sarát az istállónak
majd elmotyogni
mélyről feltört sóhajokkal
őszinte szavait
gyermeklelkű megbánásnak
s a kegyetlen éjek faragta
csillagfényes vágynak
és magadra venni súlyát
az atyai megbocsátásnak

Farkas András

Ez Ő

Ez Ő. Csak visszajár. Pedig szerelmünk végtelen.
 Nem kell hozzá, hogy itt legyen. Akkor is szeretem.
 Sajnos az idő vasfoga, a porladás, a korhadás,
 a fizikokémia, a szellemjárás terhe, izotóphasadás,
 pusztítja arcát, ami így is lenyűgöz. Magával ragad
 sok emlék, mi összeköt, a közös gyermek, a tervek,
 mindezt felülírta a könyörtelen élet, mikor nincs
 remény, csak kincs a szívben, egykor talán még
 egyek lehetünk, gombamicéliummal burkolva.
 A bűneinket nem felsorolva, a megbocsátást
 nem gyakorolva, a zen-Buddhista tértelen egén,
 lovagolva a végtelen semmijén, az értelem sivár
 kagylóival nem törődve. Te gyenge értelem!
 Ok-okozat-feretelem. Mit szívod ki a velőnket?
 Erőltetni úgysem lehet, mi nincs, csak borongva,
 romokban tolongva, kérész életünk kulcsait
 elrejtve, bezárva minden érzékünket, egymásra
 koncentrálunk, a halál utáni létre. Nem megyünk
 lépre, mert az őstapasztalat megvéd. Szeretnéd
 a tántorgó nyugalom remegését? Adj egy jelet,
 Tied leszek, transzcendens keresésed vérem
 veszítené. Vélem, penészes csontjaimon kívül,
 a dudvalepelt kromoszóma, kikelet, kietlen,
 kelletlen borzasztóan vágyott találkánk lesz.
 Mert lenni kell mindannak, amit elvett a sors.
 Lennie létnek. Könyörögve kérlek, tarts ki!
 Megyek utánad.

„Ez Ő” című vers szerelmi szenvedély állapotai egy mozgalmas paradigmasort képeznek. A paradigmasor azonos szintaktikai – szemantikai elemei a paradox megnyilatkozások: az elmúlás profán és szakrális formáinak felsorolása. Az „idő vasfoga” metafora vonzza a porladás, korhadás, pusztítás ígéből képzett főneveket, és ezek a fizikai megsemmisülést vetítik elénk ugyanúgy, mint a fizikokémia, izotóphasadás szakkifejezések. A költő látja szerelme, társa, felesége arcát, amely elporlik, elmállik, nukleárisan kisugárzódik a térbe, és ebben a széthullásban is szépnek vonzónak tartja szerelmét, de a fizikai elmúlás mellett ott van a „szellemjárás terhe”, amely a szent térbe

és a szent időbe teszi át a transzcendensen megidézett kedvest. Az emlékek összekötő ereje, reménye, akár két gomba spóra* – hifája találkozik és „párosodnak”, így micélium burokbán élhetnek tovább.

Nem könnyű vers. Megkívánja az interpretátor vagy az olvasó természet-tudományos és humántudományos műveltségét. Ez azonban nem teszi nehezkessé a verset, inkább mélyebb ismeretek elsajátítására ösztönözheti az olvasót.

Intellektuális alkotás, amely a természetes emberi érzelmeket vetíti életünk lélek-vásznaira. A nemes családi kapcsolat: „sok emlék, mi összeköt, a közös gyermek, a tervek”, az egyszerűségbe ágyazott „zen-Buddhista tértelem egén”: egy tapasztalati megnyilatkozás „a végtelen semmijén”.

A zen, az elmére mutat és felébreszt. Nem mutat a gyümölcsről képet, nem írja le, csak azt mondja: – Szeretnéd megízlelni? Hát tessék, kóstold meg ezt a jonatánt.

Az értelem sivár kagylóiban nincsenek igazgyöngyök: „csak borongva,/ romokban tolongva,” ... „kikelet, kietlen, kelletlen” halmozott belső rímek, enjambementek (anzsambmanok) és alliterációk, egyszóval alakzatok. (A klasszikus retorika alakzatnak nevezi a beszédcsépítő, nagyobb kifejezőerőt szolgáló eljárásokat).

A vers magas költészeti értelme és értéke csak akkor mutatkozik meg, ha a költő életével kapcsolatos összefüggésekkel együtt vizsgáljuk. Azonban ezt a pozitivisták megközelítést gyakorlatilag a vers immanens szövegstruktúrájába vázaltszerűen beépítette a költő. Gondoljunk – „Ez Ő. Csak visszajár.” és a „porladás” kifejezésekre, amelyek egyértelműen mutatják, hogy a kedves meghalt. A „sok emlék, mi összeköt, a közös gyermek, a tervek,” (a közös gyermek, a tervek kifejezések, a házastársra vonatkoznak).

Az egymásra koncentráció; a halál utáni léte – hozza fel a vers gyönyörű kérdését: „Szeretnéd a tántorgó nyugalom remegését?”. A nyugalom a mozdulatlan-ságot sugallja, de itt a tántorgás lassúságában ott van gyors remegés: a jel kérése és a költő áldozati vére. Ez a rész a vers csúcspontja, olyan mítosz, amely az ősmágia fragmentumaira építi áldozását.

Az utána következő szangvinikus megnyilatkozások a kelleténél kicsit mélyebbre viszik sejtelveinket, de ez a súlytalanság még varázslatosabbá teszi e remek szabad-vers élményteremtő hatását.

A versismertetőt írta: .

Németh Derső

---

*A spórák megfelelő körülmények közé (sötét, nedves, meleg) kerülve csírázásnak indulnak, mindegyikből egy-egy hifaszál indul növekedésnek. Ha két kompatibilis spóra hifája találkozik megtörténhet a "párosodás", ezek tovább fejlődve egész hálózatokat alkothatnak, ez a gomba tenyésztése, más szóval a "micélium", ami tehát hifaszálak szövetéke."

Németh Erzsébet

RÉGIÓTÓL LÉGIÓIG

*Műfajtaian emlékezés Rejtő Jenőre, halálának
75. évfordulóján*

Anno, fölkerülve a nyolcadik osztályba, érdekes jelenségre lettem figyelmes pár fiúosztálytársamat illetően. Mintha megbuggyantak volna. Igaz, voltak forró napok augusztus végén, de egy esetleges napszúrásból már rendbe kellett volna jönniük. Furcsa kifejezések, talán nevek és történetfoszlányok ütötték meg fülemet röhcseléseik közepette. Rá kellett volna jönnöm, hogy ez Rejtő-kór, ami fertőző lehet. Rólam kiderült, hogy rezisztens vagyok. Már másnap visszaadtam igen felháborodott szavak kíséretében a kölcsönkapott könyvet. „Miféle marhaságok ezek? Láthatatlan Légió, generális, akinek hiányzik a feje! (Nem is volt, ellopták, levágták, vagy egyszerűen elvesztette?!) És a légiótagok! Ennyi zagyva borzalom, hogy érdekelhet valakit?”

Hosszú-hosszú lappangási idő után a Rejtő-kór elérte személyemet is!

*

Rejtő Jenő 1905. március 29-én született az igen jó nevű (birodalom) jelentésű családban. A Reich névből könnyen lehetett volna Reichsmark (birodalmi márka 1924 és 1948 között), s írónk akár Mark Márk néven vonulhatott volna az ismertség felé. A távolságot, mint üveggolyót megkapta...

Az összejtés-tanra vonatkozóan érdekes hipotézise alakult ki. Maga Ady sem tudta félrevezetni, hiába írta meg világosan:

„Sem utódja, sem boldog őse,/ Sem rokona, sem ismerőse!/nem vagyok senki- nek.” Jenőke határozottan érezte, hogy neki bizony őse, sőt: hőse, akit követni szeretne majd élete küzdőterén.

Szülei a Kertész utcai polgári fiúiskolába írátták be. A kis Rejtőről ebben az időben még a javasasszony varázsgömbje sem tudta volna kimutatni a felnőtt 190 cm-es, kigyúrt testalkatú férfit. Sportolni kezdett: pingpong, foci, célbadobás, majd ökölvívás, különböző eredményekkel. A kereskedelmi iskolában a célbadobás „nem várt” sikert hozott számára. A meglódított tintatartó a tanárt találta el. Nem csapták be, hogy ki! Később pedig majdnem az orra maradt nyereg nélkül egyik edzője ökölpusziája csattanásának miattlagossága folytán. Bokszy Johnny-nak és Ökölszemnek nevezték a háta mögött.

Egy ideig lézengett, később már félő volt, hogy iskolánkívülisége esetleg magánkívüliségbe kergeti. Egyik reggel így kiáltott fel: „Szín ész akarok lenni! – s bizonyítandó: beiratkozott a Rákosi Szidi színi tanodájába.

Rejtő naplójából kiderül, hogy Szidi néni többször elégedetlen volt vele. Átütő sikereket színészként nem ért el, így kedve szegetten más irányba indult. „Színházrendezés, színdarabírás tanulása” fedőnév alatt kezdte meg 1927-ben nyugat-európai kaland(tor)túráját.

Németországban Thomas Mannhoz sietett, hogy megkérje, jöjjön el mihamarabb Magyarországra, ahol nagyon szeretnének már látni a fehérek közt egy európaiat. Mivel erre konkrét időpontot nem kapott az írótól, úgy gondolta, egy ideig még ott marad: élményeket, szituá-

ciókat gyűjt, újabb és újabb foglalkozásokkal próbálkozik. Hamburgban a kikötői munkás jelmezét, jelszavát, kenyérkereső életmódját kényszerült megismerni a valóság szintjén.

A svájci építészetet kézimunkákkal való házalása során tanulmányozta. Tette mindezt engedély nélkül, s addig, amíg le nem csukták érte. Szabadulása után némi kitérő és változatos utazási mód meg tapasztalása színesítette ismereteit, lélekvilágát. Vonat teteje, tengelye, zsúpkocsi, talpaválócipő, időnként csavargók tömegnyaralójában való üdülés. Különben „Mindenkinek onnan jön, ahonnan akar, vagy ahonnan szabadon bocsátják.”

Eljutott Párizsba, ahol nappal keményen dolgozott, esténként pedig komoly tanulmány megírásába kezdett egy máig felderítetlen témában, miszerint: Edgar Allan Poe hollója egyenesági leszármazottja-e a Hunyadi családnak, s miben rejlik e madarak nevezetessége? Dolgozott Lyonban, Avignonban, ahonnan majdnem nyomban távozott, de ehhez pénzt kellett szereznie. Tudjuk: „Vannak olyan esetek, amikor a természet kiveszi az ember kezéből a döntést.” Tűrhetően viselte önként vállalt küldetését Marseilles-ben is, mígnem több mint bizonyos és nem kevesebb, mint igaz lett, hogy az ősz nem csupán Párizsba képes beszökni. Munka nélkül, éhesen csavargott, a gondolataiból kilépő gyököt enyhe retropozíciója mármár deformálni látszott, midőn Fort Saint Jean felől harmonikaszó nyöszörgése ütötte meg a fülét toborzódal formájában. Meg sem állt a francia légióig, ahová éppen új játékosokat szerződtek. A gyors kiképzés után csapatukat Oran-

Gutan-ba vezényelték. Hogy elérték a sivatagot, nem fért hozzá kétség: hisz eltűnt a Showder Klub felirat, helyette csupa Homok Klubot láttak, s talán még Homok sapienseket is. Kegyetlen menetelés kezdődött: izzó napsütésben, kietlen vidéken... Hamarosan az is kiderült, hogy itt semmibe sem veszik a Nagy Feró által deklarált jogok biztosítását. A nyolc óra szórakozást egyáltalán nem biztosították számukra, legalábbis nem az EU-szabványa szerint. Már banni kezdte, hogy a távgyaloglás sportágot nem preferálta annak idején. (Pedig még nem sejtette, hogy ugyanezt a menetelést ellenkező égtáj felé, ellenkező előjelű hőmérsékleten meg kell majd ismételnie.) Most jogcsorbulásra hivatkozva leszerelésért folyamodott parancsnokához, aki durván elutasította. Reménytelennek tűnő helyzetében az ezredorvos nyújtott segítő kezében egy fél darab szappant: ha ezt elfogyasztja, egészségi állapota miatt leszerelhetővé válik. A trükk olyan óriási mértékű habozást eredményezett az egész körletben, hogy maguk az illetékesek is haboztak megadni hozzájárulásukat a közlegény távozásához. Összhatározatul: csalásnak minősített tettéért fogdára ítélték. Előbb háborgott, de nem volt mit tenni. Pár óra múlva – a rácsok mögött – ahol nemisfontosságok zümmögtek körülötte, már így okoskodott: „Kínos volna, ha megölnének, de hogy határozottan baj volna, azt nem állítom.” Majd arra eszmélt, hogy hangtalanul nyílik az ajtó, mint egy tulipán, és Pizskos Fred (akinek ezen a napon egy mentési jócselekedet kellett végrehajtania Eleve Elrendelésből) integet neki, hogy: kövesse. Fred a Nagy Buckától

360 fokkal Északra, a volt Velő Tanya a Víg Kiloccsantóhoz nevű hely keleti bejárata melletti parkolóban várakozó homokcirkálóján a legközelebbi vasútállomásra vitte. Mégsem Magyarországon kötött ki, mert hamarabb leszállt a vonatról. Páduába utazott, ahol felvették az egyetemre, s harmadik portásként szabadidejében Janus Pannonius lábnyomait kutatta. Végül Velencében oly hatásosan játszotta el a „Bolond” figurájának lehetséges tüneteit, hogy hivatalosan igazolták: dementia praecoxban szenved. A lelet mellé vonatjegyet is csatoltak, aminek köszönhetően hazaérkezett.

„Az élet nehéz, de meghalni sem könnyű” – nyugtázta, és itthon olyan tempóval látott munkához, mely kikezdett az egészségével. Többször kényszerült szanatóriumba, sőt egyszer sorsjegyen lipótmezei beutalót is nyert. Operettszövegkönyvet, színdarabokat írt, neve mind ismertebbé vált. 1934-ben úgy elgörbített (nem egyedül ugyan) egy éjszakát, hogy Uri Gellert kapott, úgy is maradt, csak parafenomén képességet vett föl hozzá.

Jó érzéke volt a nőüléshez, csak gépírónok érdekelték. Segítségükkel valósággal kiokádta magából regények formájában a nemzetközi és menetközi inasévei alatt elfogyasztani kényszerült élményeket, melyek az idő során fanyar humorral, abszurd-groteszk-szürreális fűszerkeverékkel gyűltek össze.

1936-ban a Nova Kiadó tulajdonosa egy hirtelen kerekedett zápor elől a ponyva felé kezdte terelni az író. Vadnyugati témájú könyvei esetében Mel Gibson jobban kifejezte volna a színészből íróvá válását, ő mégis a Gipson Lavery változat

mellett döntött. P. Howard légiós regényeinek népszerűsége még nagyobb lett!

Az elveszett cirkáló megkerült, amikor A tizenégykarátos autóból kiszállt a Nevada szelleme és előretolta a helyőrséget. A Sárga Garnizonban A pokol zsoldosai megállapodtak abban, hogy Az elsikkasztott pénztáros Az ellopott futárral azonos. A boszorkánymester és Tatjana Aki mer, az nyer alapon... életet cseréltek, majd a Serény Múmiák klubjában eltöltött éjszaka után Csók és balhorog következett. Texas Bill, a fenegyerek jókor érkezett. Ő tudta, hogy Minden jó, ha vége van! Drótnélküli gyilkosságra gondolt, mert félt, hogy Bradley Tamás visszaüt. Míg tünődött rajta, hogy Menni vagy meghalni, fölremlt előtte A szőke ciklon gyönyörű arca. De a Grand Hotelben vesztegzárat rendeltek el, így Tigrisvér-e hiába lángolt, hiába lett szíve Trópusi pokol. Elkeseredésében újságot olvasott, s a New York Timesben megpillantotta a nagy lehetőséget: jelentkezett is Afrikába testőrnek. Az állásinterjún olyan sikeres előadást tartott az ízeltlábúak csontrendszeréről, hogy nyomban beosztották a Csontbrigád-ba, ahol Piszkos Fred lett a kapitánya. Fredről kiderült, hogy titokban mosodát üzemeltetett az Ágnes asszony lepedője nevű intézményében. Vanek úr Párizsban álnéven tett följelentést ellene (pénzmosásra gyanakodva), de hiába volt Konzilium az őserdőben: a NAV a mai napig nem jelentkezett. Csak Fülíg Jimmy jött meg, aki igen büszkén viselte nevét, miután megtudta, hogy az komoly mértékhatározó: eddig szalad az ember szája örömeiben, fülíg lesz szerelmes (bár ez más testrészében is érezhető), vagy ha úgy van kedve és botja,

egyiket sem mozdítja. Nem kis dolgok ezek! Hisz „Embernek lenni nagy betegség. És gyógyíthatatlan is.”

*

Halász Imre

Krizantémünnep

Névesték, meg halottak napja:
asszonyok pirosban s kékből
forgolódnak a tűz körül
s a sírok közt – gereblyével.

Anyámat látom (már kopasz)
Nagyanyámat (födetlen fővel)
Árulkodnak az évszakok,
hogyan lesz belőlünk idővel.

Negyvenéves anyám a férgek
újra nyírják az orvosoknak,
nagyanyám ezüst hajában
már vasszilánkok rozsdásodnak.

Látom apámat káromkodni
(friss sírját is a délutánban).
Felüvöltök, kamasz, aki
férfit s nőt is benne láttam.

"Műanyáim", akik még élnek
(vagy már ők sem?) még velem sírnak;
számító kis csibészei
ennek az elkurvított kornak.

Így vacogtat november, drága
ünnepnapokat dob elébem.
Abroszok, sírok tetején
újra tanít másoktól félnem.

Nagy gyászok, nagy névesték estek,
hol mindenki magáét fújta
(pincénkben már forrt a rossz bor,
újabb ízekkel sült a pulyka),

mert újabb és újabb rokonok
ülték körül a konyhaasztalt,
új nagybácsi, néni, sógi
szidott le, s ritkán vigasztalt.

S így jön össze azóta is
ma is minden, krizantém-napra.
De nem érdemli meg az apám;
egy pohár bort igyak miatta.

(1989)

*

Németh Dezső

Az óceán

Óceánt, az isteni lányt
díszíti sárgadinnye-hold;
himbálja égszívét hullám.
A horizont hajnal-kék pánt,
és lángban fürdik egy kobold:
szájából zúg az óceán.
Csillagköszörűkő süvölt:
élezi Isten a kardját,
s elindulnak az új vadak.
Az ég rémülve felüvölt,
ordít, az emberek hallják,
ahogy lelkükben bűn fakad.

(2018)

Balaton László

A pakulár kutyái

A meredek emelkedőn csak néhány galagonyabokor törte meg a sziklás-füves egyhangúságot. Rogyadozó térdekkel haladtam a mederszerű gyalogösvényen. Egyre sűrűbben támaszkodtam göcsörtös zarándokbotomra. Homlokom redőárkaiban izzadságikrák csúszdáztak, savasan márták figyelő szemeimet. Ócska bőrtarisznyámból elővettem horpadt pléhkulacsomat, és nagy kortyokban ittam a jéghideg forrásvízzel hígított, erős fehérbort, ádámcsutkám játékosan fel-le ugrándozott, élvezve a frissítő áradatot.

Új erőre kapva folytattam utamat a célom felé: a rég elfeledett, beomlott, XIII. századi barlangkápolna istenközeli magányába. Két hónapot akartam ott eltölteni, imádkozni, csak egyedül lenni, csak gondolkodni, csak a Bibliát olvasni.

Félembernyi hátizsákom kis katonai sátrat, vastag hálózásakat, kétszersültet, konzerveket rejtett. Iható patakvizet könnyen találhattam a környéken. Biztonságomat a zsebem mélyén készenlétben álló, faragott csontházú bicska, és az övemre akasztott, combomat verdeső, éles kisbalta szolgálta. Úgy terveztem, hogy hetente egyszer leereszkedek a közeli völgyben meghúzódó apró zsákfaluba élelmiszerutánpótlásért.

Először azt hittem, hogy az ég hörög, de felhőnek nyomát sem láttam. Kapaszkodtam felfelé a meredélyen, már fáradtan, bakancsom talpa meg-megcsúszott a kavicsos csapáson. Aztán megint az a pokoli hang. Mélyről, gyomorból induló,

erősödő morgás. Olyan rozsdásan fémes, kereplőszerű torokzaj. Ölésvágyat, marcangoló kegyetlenséget hallottam ki belőle. Azt tudtam, hogy medve nem él a környéken, a farkas meg kerüli nappal a nyílt hegyoldalt.

Váratlanul bukkant fel, alig pár lépésnyire tőlem. A hűvös bozótosban kereshetett enyhülést. Hirtelen mellé lépett vérben forgó szemű bátyja is. A két Conan Doyle-i szörnyeteg fejét felemelve szimatolta az emberszagot. Felhúzták rózsaszín-fekete ínnyüket, ordasállkapocsba illő hegyes fogaik között döghús rohadt. Koszos, sárccsimbókos, szürke szőrcafatok lógtak horpadt oldalukon. Fakó bőrük néhol ki is látszott a félig levedlett bunda alól. A bátrabb, vérszomjasabb testvér egy rövid rohamot intézett felém, majd megtorpant. Farkasmarta, csonka farokmaradványa az ég felé meredt. Hátranézett, és lélekfagyasztó morgással hívta vicsorgó alomtársát.

Gyilkos ösztönnel, két oldalról rontottak rám. Esetlen mozdulattal kaptam a fejszémhez, de reszkető kezemmel bizonytalanul fogtam meg, és elejtettem. Nem volt időm előhúzni éles-hegyes bicskámat, csak vándorbotom kemény suhintásában bízhattam. Dárdaként tartottam magam elé, és a fenevadak felé szurkáltam, állandóan forogva, nehogy hátba támadjanak. Egy jól irányzott ütéssel súlyos sebet ejtettem az egyik bestia ornyergén. Szűkölve ült le széles, csontos tomporára, és saját vérét nyelte. Szemében a bosszú vörös kínya égett.

A másik pásztorkutya rutinosan kikerülte csapásaimat, már ismerte a husáng bordatörő kegyetlenségét. Váratlanul,

erősen ráharapott a botra, és egy gyors mozdulattal kitepte a kezemből. Ott álltam védtelenül, csak Isten kegyelmében bízhatam. Ajkaim néma imát mormoltak.

A pakulár nyugodtan várakozott. Gúnyos mosolyra húzta száját, majd mikor már úgy tűnt, hogy sorsom bevégeztetett, hangosan felröhögött. Egyetlen, szürke fogát kéjesen nyalogatta. A nevetéstől rázkódtak a hegyi móc csapott vállai és jellegzetes, zsíros varkocsai.

A hatvan kilónyi, bűzlő tömeg a nyakamat vette célba, ledöntött a lábamról, birkózva zuhantunk a murvás talajra. Két kézzel markoltam meg izmos pofáját, igyekeztem távol tartani csattogó állkapcsát. Sérült társa is magához tért, és vadul rángatta nadrágszáramat. A küzdelem az őrjüngő szelindekkel gyorsan lemerítette izmaimat, karjaim fokozatosan ernyedtek el. Már szinte éreztem, ahogy a sárga szemfogak feltépik az ütőeremet. Feladtam a reménytelen harcot.

A hang. Az a hang. Az a magabiztos, büszke hang. Felülről jött. Rendet teremtet.

- Takarodjatok a pokol kénköves fenekére, rühes kutyák!

Vonyítva iszkolt el a két vadállat, ugatásuk visszhangja elhalt a hegyormok között.

Ézüstös hajú, kökényszemű, szálfatermetű aggastyán magasodott fölém. Felhúzott a földről, mélyen a szemembe nézett.

- Magyarul kell rájuk szólani, a magyar szótól félnek!

A sunnyogó pásztor próbált elosonni, de megmentőm megragadta, és hatalmas pofont kevert le neki. Átkozódva menekült

csatlós kutyái után.

Hálásan ráztam meg az öreg kezét, és néma búcsút vettünk. A csúcsra érve körülnéztem a megragadó kalotaszegi tájon. A lemenő nap narancsos fénye megvilágította a barlang szűk bejáratát.

Nagyapa

A sokadik nehéz mondat után felnéztem a könyvből. A domb tetején magasodó Lenin-szobor fején lusta balkáni gerle pislogott. Nem láttam még madarat ásítani, de ez a ponyvaszürke, szárnyas koldus úgy tátotta a csőrét, hogy rögtön rám ragasztotta az álmosságot. Nagyot nyújtóztam a piros köztéri padon, cipősarkaim két párhuzamos árkot ástak a gyöngykarviccsal feltöltött gyalogösvénybe.

Kedvenc vasárnap délelőtti elfoglaltságom volt, hogy kiültem a parkba olvasni, mielőtt meglátogattam nagyapámat. A Camus-sorok lassan lefolytak a lapról, a környezet zaja elvonta a figyelmemet. A hátam mögötti tízemeletesek mint hatalmas hangfalak adtak bábeli háttérkoncertet. Edénycsörömpölés, Sokol-recsegés, testvérháború, tacsókóvakkantás, feleségszörtölődés, férjbrummogás, tinikacaj, „Elszáll a gondom”, „Ha legközelebb látlak”. Étolajsercegés, káromkodás, galambburukkolás. Újságpapír nyikorgása az ablaküvegen. A szőnyegporoló ütemes puffogása. A Rakéta fűlidesesítő trombitálása.

Alumínium kiskanál csúszik meg a hollóházin. Fém sérti a porcelánt. Végigfut a hátamon a hideg. Megborzongok, karomon vigyázzba állnak a szőrszálak.

Illatorgia robban az orromban. A sár-garépa édessége az aranyzsíros húsleves-ből, a rántott csirkecomb nyálcsorgató for-rósága, a petrezselymes főtt krumplic föld-zsaga, az ecetes fejessaláta savany-kássága, a baracklekváros linzer otthon-aromája, a Balatoni világos keserű bukéja.

Zavaró füst is tolakodik. Torokkaparó Symphonia, Románc. A Fecske szaga enyhíti. Azt szeretem. Rá is gyújtok. Feltémem az ezüst zárópapírt. Mutatóujjal megpöc-kölöm a kék-fehér-piros-sárga-fekete, puha papírdoboz alját. Tömpe, rövid, tal-pas szál dugja ki fejét tizenkilenc társa szorításából. Megcsípem és kihúzom. Begyakorolt, laza mozdulattal a cigit a számba repítem. A gyufásskatulyán Skála Kópé vigyorg idétlenül. A kissé nedves foszforcsíkon csak harmadszorra gyullad meg a vörös robbanófej.

Elzsibbadtak a lábaim, apró tűszúrások a combomon, megfordulok a padon. A háttámlára könyökölök, mély slukkot szívok. Sűrű, tejútféher füstfüggönyön keresztül bámulom a tucatnyi ablak- és balkonjelenetet. Berkenyeszínű rabkanári hosszú áriát trillázik rácsos börtönéből. Kíváncsi veréb válaszol a rozsdás erkély-korlátról. A szárítókötelek kilométernyi hálózatát bámulom. Megannyi színes pók-fonál. Sóskaözd, műanyag madzagon kockás konyharuhák csepegnek, facsi-peszek hiúzfülbojtként sorakoznak egyen-lő távolságban. Citromsárga szigeteléssel bevont vezeték görbül a két fal között, bogármintás férfiing akasztott teteme lóg rajta. Az átlátszó drótüveg mögött elmo-sódó dohányzóasztalt sejtek. Mellette fehér atlétatrikós öregúr Népsportot olvas, az újságot kissé eltartja magától. Hegyes

orra végére csúsztatja szemüvegét. A ké-nyelmetlen homokórapuffról negyed-óránként feláll, egy korty fehérbort iszik decis, szőlőfűrtmintás üvegpoharából. Tekintetével végigpásztazza a parkot. A király szemlét tart. Összenézünk. Fejét csóválja.

Egy földszinti konyhaablakból rózsa-zsín hajcsavaró-koronával ékesített, Neo-ton-slágert dúdoló, vidám nő lábtörlőt ráz a dal ritmusára. Diszkófüst-hangulat a panelházak unalmában. A porfelhő lassan ereszkedik le az ápolt virággyásra.

Egyenfrizurás özvegyasszonyok kö-nyökölnek minden második kisszobapár-kányra. A szírommintás nylonotthonkák a nyári rét színpompáját festik a lakótelepi vászonra.

Harcsabajszú, vízilóbendőjű házmester áll strázsát cirokseprűjével a lépcsőház ajtajában. Úttörővörös hőentróger feszül gorillamellkasán. Bozontos, alpakkaszürke rozsmárszemöldöke félig eltakarja szigorú, barna szemeit. Mikor meglát, már moso-lyog a tekintete. Szorosan megfogja keze-met, lapáttenyere szeretetbilincs.

- Végre itt vagy! Menj fel, siess nagyanyádhoz! Már nagyon vár.

Nagyit tíz éve temettük el, tegnap vit-tem friss virágot a sírjára.

*

Egry Artúr

a bársony (1971)

a kiáltás voltam én a bársony
tisztá hóban a szelíd madárnyom
ki a vas hidegről mit se hallott
sem azt hogy merre múlik Afrika
szívemben ártatlan praktika
hullámverése még nem morajlott

vakon bolyongtam én a bársony
hittem fontos az: mindenki lásson!
és felnöttem – sáros parányok porán;
megértem – hulló vackorok alatt
lazult a hit ahogy a szél szaladt
és őszintén hittem: én vagyok pogány

fájdalommal telt edény – a bársony voltam
hogy körmömig belevásson
olyan nagyra voltam és hiszékeny
gyertya-fényű figyelmes optikám
unottan görbült fényel róttá rám
nap a napra sápadt képregényem:
e diszkrét rendszer bájos zavarát
– kevés gumibottal lényegében!

a királyfi voltam én a bársony
– megbocsáss barát – talán ma bánom;
kék munkásruhában: munkás Atlasz
és bölcs tanulság a marxi maszlag:
tévedés – cinkos az árulásban!
csak balek vagy; egy hülye – áruhában

a csalódás voltam én a bársony;
lepke nem lendül nyárson, parázson
csak ferd a költő haját deresre
– rémulten dobolja el ritmusát
e rend álságos humanizmusát:
egy halk sikolyban összegyűrt verse!

mert a kor minden álmot átfont;
– lenn én óvtam én a bársonyt

a fekete nagy dobozban
ismerője – mindegy hogy kinek –
fenn az éj szikár csillogása
tapintható volt érdes és hideg

magány és képlet

fák lobognak
a szél felé nyitott tüdők
hűvös ronggyá gyúrt
fáradt levegőt
szuszognak a kertre

üszkös ágakon meglapulnak
elformált hólyagok
puhán a hóra hullnak
felfénylőn, mint a csillagok

a légszomj ága torz fonat
fonódva ág az ágra
hiány hiányra nyúlik gyűlik
a bőr alá feszül
nem vagy ott – sehol

ott fák vannak, ahol a holnap
ott tüzek égnek, fák lépnek
vagy loholnak
a dombról nézve a gát mentén
hörgők nyúlnak az égbe
a kéz sehol a kézbe'

magány és képlet
a közelből messzeség lett
tüdők a légbe jutva
maguk magukra
– ott vagy

sehol a lombok
a tél mindent leoldott
kopasz koronák az égbe nyúlnak
törzsek, ágak, hörgők a hólyagoknak
tüdőtlen táj ez – fagyott
fagyott a holnap fagyott az ott

Németh Erzsébet

Őszi kérdés

Gyönyörű ez az ősz,
színesednek a lombok,
fények terelik össze
virágok kóbor színeit
míg Szélisten pihen.

Álmok szöcskéi elugráltak -
Körénk gonddarazsak gyúlnak,
ökörnyálba botlik a pillanat,
fedezéket keresünk emlékeinknek.

Templom épül télelőtti csöndből...
Kifordult és kifordított lelkek
tudtok-e imádkozni még
úgy, hogy ember maradhasson
a legfelsőbb rendű élőlény?

Nem tudni...

Nem tudni, hogy a szándék meddig jut,
tükrére milyen körülmény,
hatalom, milyen fény vetül,
s azt hogy veri vissza az elme -
s van-e Istennek
minden elkövetett bűnre,
és meddig,
feloldó kegyelme?

Már másnap

Már másnap vagyok
minden után
ami megtörténik.
Gyertyák nem égnek,
a sírok közt
nem száll angyal,
szívekbe szorul az ének,
de gondoltam: eljövök.
Tán kienged cellámból a fájdalom.

Fekete varjak kárognak:
siratóasszonyok
a temető fölött.

(2018)

Ima mindenek előtt

Adj kevesebb boldogságot Uram,
ha ezzel segíthetsz másnak.
Beérem kisebb kenyérrel,
kevesebb ruhával,
de etesd, öltöztess azokat,
kik éhesek és fáznak.
Akiknek hite, mint száraz ág
vergődve sírdogál a szélben,
gyűjtsd meg szent tüzét lelkükben
a tiédből áradó,
megtartó szeretet-reménynek!

(2013)

Radmila Markovic

Ki vagyok én?

Suba alá bújok, mint a pásztor éjjel, lelkem visszapillantó
tükre világít a sötétben, megkérdézem önmagam: miért vagyok
ifjúságomra oly szörnyen mérges, mint a durcás kisgyermek,
akinek anyja mások gyermekére nevetett.
Vágyok felidézni éveket, években az életet,
szeretném a világba kiáltani, amit nem lehet,
reszketek, mint a nyárfalevél, könnyem hullatom,
mint a szomorúfűz, fájdalmat önmagamnak okozok.
Igyekszem szívembe zárni a bánatom, mégis maradok,
kutatok, fel sem foghatom honnan kezdjek böngészni, a
csecsemőkortól a mai napig homályos fátylat fellebbenteni,
az elmúlt évekbe kövesedett létemmel a tetteim megérteni.

Most velem fekszik, velem kel fel a közelgő hópehely,
közben színompába öltözteti a földet, van
sárga, barna, rőt vörös, lila, piros színű lomb,
amelyről minden szín rám mosolyog, búcsút int felém.
Súgta a díszruhába öltözött fa: „Ha még itt leszel
tavasszal kedvesem, a bimbóimat csak neked nevelem.”

Valaha régen

Valaha régen az ég kéken ragyogott, mint a te vized anyám,
amikor a teknőben mostad a fehér inget, bugyit, gatyát.
Fenn az égből szeretet-mosolytól csillogott rád a lég,
melléd álltam, én, a mosást segítő bakfis lány, kezem
kezedhez ért, megszólaltál: „Így mosd a ruhát, ne
a kezed dörzsöld össze, tudod, kisebesedik, ruhát ruhára
körkörösén forgassad, vízbe mártod, majd kiveszed,
ismételed, befejezheted, ha a bárányfelhő rád nevet.”
Láthatatlan bárányfelhő ég-ködmönbe bújva kuncogott,
ő is tudta, én is tudtam milyen „ügyesen” mosok. Anyánk
szorgos kezéből áradt az akarat, szeretet, lett tiszta ruha.
Soha sem felejttem el, fáradhatatlan kezének melegét,
az ég sem homályosította el ragyogó kék szemének szépségét.

Gerlepár

Hatalmas akácfámon gerlepár lakik,
reggelenként tudják, mit kell turbékolni.
Amikor üres a kamra és messze a nyugdíj,
azt turbékolják: szegénység, szegénység.
Amikor fáj a lelkem vagy kínoz a testem,
azt turbékolják: betegség elmúlik menten.
Amikor vidáman ébredek, ajtóm tárul sarkig
azt turbékolják: ilyenek szeretlek mindig.

Szerelem

A szerelem fénnel ragyog, mint a Nap az égen,
az első sosem felejtett, a lelkekbe fészkelte,
Napsugárral repül, mint a sólyom, fel, mind feljebb,
nem kérdezi, nem is érzi, szárnya fáradni kezd,
a Nap mind sűrűbben alszik felhő leple alatt,
Hold az égen nem nyújt se meleget se éji dalt,
hűs harmatcsepp csillogva üzeni mindenkinek,
az avarral halványul kéjnek szépsége
hiába ölelnéd, távolból néz a szemedbe,
mint a hajnali harmatcsepp, átvált a szerelem,
hajnalhasadással észrevétlen elillan előled.

Fölismerés

Fut felém a fölismerés, szobor kezem
nem sújt soha, csak a múltat mutogatja,
mozdulatlan emlékeknek sem jelent sokat.
Fehér galamb nem békét hoz,
körülettünk nyüzsgönek a feleslegek.
Rohadt avar nyálkás, csúszós,
sárga fogát mutogatja, vicsorítja,
Főnix madár szárnya nélkül,
minden marad úgy, ahogy van.
Szébb életre nincs joga az utókornak?

Barcs János

Fohász a Múzsához

Tegnap vártalak, és holnap is
várlak, fátylat lobogtass át a kerten;
nem lesz boldogabb, mint mi ketten; –
S beleremegsz, mint friss Harmat –
Tünde-lányka, öledben, ernyedetten...
Van még parlagom, föltöretlen;
csillogásod varázsa szívedhez rándít;
szemed oly messziről rám világít.
Úgy figyelem röpké lépted,
hogyan az szárnyalva visszatérhet...

Hisz megfordulvást, úgy annyi hazáig,
mint, hogy messzeség is annyi odáig...
Jöjj! Ne kelljen jajgatni érted;
Égig lángolok, nem vagyok kísértet.
Könyörgő, Isteni szikráktól vádolt költő...
S csillagokká törtek bennem a szilánkok!

(Budapest, 2000. július 19.)

Verses kedvvel

Végtelenbe, éh-terembe,
étterembe, léttelenbe,
tértelenben, védtelenben
átelemben, végtelenben!

Versben sírtam, verset írtam,
verssel bírtam verses kedvvel
kóklereknek, kuncogóknak
kacifántos kuncsolgóknak!

Lemaradok, elmaradok.
Megmaradok, befaragok.
Nem értek el, irigyelték
mennyboltomat, szárnyalásom!

Megcéloztak, elvétették: –
s elvonással, egy vonással
jól bemértek, megéreztem.
Elintéztek megrovással.

Rossz távcsővel jól bemértek,
rám céloztak s elvétették,
jól bemértek, megcéloztak: –
s elvétették rossz távcsővel!

(Budapest, 2000. augusztus 18.)

*

Németh Dezső

Édesanyám a Múzsám

Édesanyám a Múzsám,
aki a mennyekbe ment,
ott az Isten oldalán
megjelent
gyönyörű szent.
Amikor versem
keresem
imaszép arcát lesem.
Ő az bizony:
Anyám a Hold!
Akárki
akármit mond.

Lelkes Miklós

versei

Egy madár még kiáltott

Egy madár még kiáltott.
Miórt, hol, – nem tudom.
Hozzám csak rekedt bánat
jutott el hang-úton.

Kis fény ágakon áttört,
de sötétlő világ
már építette körben
a labirintusát.

A mezőig kiértem,
de már süllyedt a nap,
s egy-egy virágra szórt csak
könnycsepp csillagokat.

A lélek még nem ért meg, –
s így, tudtam: mit sem ért.
Fekete mundér, s tolvaj
így nyer mindegyre tért.

Az Isten? Jó lett volna,
ha lett volna, s ha jó,
de mit ér templom, úszó
időn kalózhajó?

Egy madár még kiáltott
valahol, és maradt
szívemben e kiáltás,
megsebzett pillanat,

s míg csenddé egyesültek
az aprócska neszek,
és minden lenti csillag
e csendben elveszett,

a fenti csillagok még
ígértek más mesét,
olyat, amelyben nagyság, –

csillagos messzeség.

(2018)

Az ősz színeit vitte...

Az ősz színeit vitte,
színek mondtak mesét,
s e szín mesékben szív volt,
s szív-nyitó messzeség.

Egy vers magában bújt meg,
de nem volt önmaga, –
kis rímes csigaházban
elhal a szó: haza.

Még írtam neki párszor,
míg fent kék volt az ég,
s mímelte meg nem értés
kanyargós idejét.

Tudtam: ily ijedt élet
az enyém nem lehet, –
ha nem is érem már meg
tavasz-reményemet.

Nem jó, ha fél a költő,
s hízelgésért elad
múltat, csillagos álmot,
szépség-tavaszokat.

Mit írtam: nem szerette.
S lehet, már én sem Őt, –
senkit, ki kész eladni
egy jobb és szebb időt...

Az ősz színeit vitte,
a változó csodát:
mesés kaleidoszkóp
mosolygós bánatát.

Az őszön túli télen
átláttam: tavaszig,
amelyben majd ítélő
virágzengés lakik.

Nem jó, ha fél a költő,
s fejet hajt, és elad
kertelő kalmárságnak
látszat világokat.

Az ősz színeit vitte
a színtelenbe át,
de költő szemben, szívben
legyen teljes világ!

Költő átlát az őszön,
tél hozta életen,
s tudja: a Tavasz eljön,
mit még rejt Végtelen!

Tudja: ítélet eljön,
s ő hiába halott,
mert vers-szívébe néznek
felfénylő csillagok.

Tudja: az lehet költő,
ki gondolkodni mer.
Az Eszme bátor Isten,
s gyáváknak nem felel.

Tudja: sunyító senki
nyája bár nagy lehet,
de mocskos, mit sem érő,
szájas álszeretet.

Üldözött vers-szavakkal
szólni és tenni kell,
a Szabadság és Szépség
dal-isteneivel!

Az ősz színeit vitte,
s bár nem hozott hazát,
egy Csillag ragyogott még
volt égboltokon át,

ragyogta: bármily távol
e vörös szín Haza,
eljön, s ítél a Szépség, -

a Költő Csillaga!

(2018)

A lépcsőházból jött fel...

A lépcsőházból jött fel
a liften, - de hova?
Nem tudhatja az ember
e csillagon soha...

Vihet sok-sok ezerszer
gép szokott szintre fel, -
s szerkezet VAN-ból NINCS-be
hirtelen átemel...

S hiába a felejtés,
hiába hallgatunk...
A létünk érthetetlen, -
s az is, ha nem vagyunk...

S az is megérthetetlen:
soknak csak gépi ügy
két szint között az élet...
Kint holnap őszi köd

köhögtet majd, de most még
a táj szín nyája száll
hegyek között és nyájas
az álarcos király.

A lépcsőházból jött fel,
köszöntünk, – és soha
nem volt más: ugyanaz volt
szégyenlős mosolya,

vagy csak én láttam annak,
de mosoly volt, mosoly,
mely itt van, s mégis nincs itt:
gondokban, valahol...

A sok testszerkezetre
ügyelni kellene, –
de nem fog senki, rossz győz,
rajtad, jó, szép mese...

Szintjére többet nem jön,
emlékek álma lett.
Csak azt látom: Anyag győz,
mindig, Lélek felett.

Ám a sok szerkezetre
ügyelni kellene,
de ahhoz jobb Anyag kell,
jobbá tevő mese...

A vers egy szintig felmegy,
de ott nincs senki sem, –
lehet, hogy emiatt fáj
bennem Anyag, – szívem?

(2018)

*

Botos Ferenc

LEVÉL A SZENT LÁSZLÓ DOMBRÓL

angyalhúrokon zenél az indián nyár,
köröskörül hegyek, őszülő erdők, arany-
ló istenpor szikrázik a levegőben, ez a
hely kitüntetett, imágó mundi,

az autóút zaja elhaló, nem főútvonal
hál' Istennek, itt a dombon még a Dürer
kép ősgyepe burjánzik, a kecske sajnos
lelegette az egykorvult tárnicsot, de a
domb alján ha keresünk, találhatunk,
talán innen az elnevezés, sokan jártak-
járnak erre, megfordult itt sámán, pap,
orvos, pedagógus, művész a számos
látogató között, mindenkit megérint a
hely rejtett metafizikája, a környezet is
varázslatos

középkori skanzen jellegű ökofalu,
ősi árpádkori templom másával, kurió-
zumnak számító erdei temetővel, nyári
erdei iskolával, a karámokban szelíd
állatokkal, és nem feledkezhetünk el a
mindezeket létrehozó, fenntartó a kihí-
vásokkal elszántan megküzdő két
Wordsworth lelkű emberről sem...

egy hely a Gerecsében, Agostyán
közelében, IGEN...

Titkosírás

hieroglifát
rajzol megdólt fatörzsre
a csiga útja

*

Kun Tibor

Egészé válni

Újra az égre
Nézhetek, és
Láthatom
Ebben a korban
Csak akkor élhetek
Ha a szakadék
Legmélyén hagyom
Magamat
Magamért

Ha a tűhegyre
Szúrt emlékképem
Ott lent, a
A mélyben
Hagyom
Hogy helyettem
A gondolat
Zuhanjon bele
A semmibe

Hogy széttört
Koronám majd
Egyszer egészé
Váljon, hogy
Fejünk felett
Már újra csak
Varázslat
Lebegjen

Hogy végre
Én is el
Hihessem

Szemedből
Az én szemembe
Már nem csak
A könny
Csorog

Mi lehetünk

Ébredj fel kérlek
És ne engedd
Hogy az álmat a
Hajadból a reggel
Kifésülje

Csak engedd
Hogy ujjammal
Arcodat
Érinthessem

És szirmokat
Tehessek bele
Finom
Tenyeredbe

Még ha nem is
Állíthatom meg
Az elmúló
Időt

Ha melletted
Ébrednek fel
Mi lehetünk az
Örökidő

Papp Ákos
versei

Ajtót csapdos a szél

Huzatos teremben
átjár hidege éjnek.
Vállamon árnyak.
Csontok ördöge
meszeli csigolyámat.
Az eső golyózápor.
Rémisztően hallik,
ahogyan tapsol.
Aztán abbamarad,
elmúlik minden.
Csak egy nyitva hagyott
ajtót csapdos a szél
kítartó ütemben.

Versnek sem mondható

Inkább írok verset,
mérgeből kevertet,
felejthető ócska rímet,
düledező betűrémet,
silány közhelyhalmazt,
olvasni unalmast,
versnek sem mondhatót,
gyorsan tűzre dobhatót,
csak nehogy másba bújva
alakuljak egyszer újra,
higgyem azt ha ő vagyok
tudom mit rólam gondolk,
csak nehogy más helyett
írjak betű kémekeket,
sok álca Mata Harikat,
rólam helyett másokat.

Inkább a rémrímeket,
de akkor is én, én legyek!

Bomló létben

A halkuló csendben
nyikorgó ajtót csapdos a szél.
Még nem voltam ott,
ahol lehetne lennem,
miközben csattog egy ajtó
a szétmálló csendben
és bomlik a lét.
Csontjaim járja hidege végtelen télnék,
félelmet furulyál bennem az éj.
Része vagyok minden egésznek,
miközben hív az az ajtó,
némul a csend
és kósza levélként kerget a szél.

Tengődöm

Tengődöm, de azért megvagyok,
esténként nagyokat hallgatok.
Ha nem nyikorog az ágy
a pók szövö a csendet,
nem látogat senki,
nem is tartok rendet.
Nálam a derű valahogy mindig keserű.
Asztalomon papír, telefon, jegyzetek,
néhány poros vers,
megcímzetlen levelek.
Mielőtt lefekszem
egymagamban bort iszok.
Köszönöm kérdését:
tengődöm,
de azért megvagyok.

Melyik lesz majd az olcsó?

Egy gondolat bánat engemet,
idősek otthonában halni meg!
Agóniában egyedül az ágyon,
lábam felpolcolva párnákon,
és már agyam sem emlékszik vissza,
kit-miért küldtem el a faszba,
kinek szidtam kurva anyját,
kinek nyaltam segge partját,
kinek hazudtam mindenfélét,
kinek mondtam az őszintét,
hány nőnek tettem a nagyot,
hány volt ki cserbenhagyott
hány volt akit én hagytam el,
hánytól nem búcsúztam el.
Egy gondolat bánat engemet,
mások törlik fekélyes seggemet
és másokat látok ágyam körül,
mint akik kezét fognam körül.
És majd melyik lesz akkor olcsó?
Hamvasztás? Vagy fakoporsó?

Mainstream*

Forgóajtó visz a világ fősodrába,
dermedt éjből odaérek.
Bentről fények vakítanak,
hát forgok egy kört,
miután belelépek.
Mint gyermekkorom körhintáján,
mámorulok újabb körre,
világ fősodránál szegek,
és jaj nekem, ha innen lépek.
A lendület összetörne.

*fősodrás

Ötvös László

Csokonaira emlékezem

*Az emberek úgy bánnak a poétákkal,
mint a virágokkal:
megszagolják őket s elvetik.*
(Domby Márton)

Letöri a vihar az erőt... mindent,
de elhajlítja a gyöngye erőtlent:
vadócot, mezei virágot.

Ilyen vagyok én, jól tudom,
nem mondhatom, majd én megoldom,
íme dalom és dúdolom.

Ne erőlködj! Hiszen vadóc virág
nő, majd megszárad, amint lekaszálják,
szaga terjed csak tovább.

Az étert én is illatosíthatom,
ha mások boldogsága a célom,
múláson át jön az áldás.

Oh, a mezei virág boldogsága...
íme az enyém is lett valahára:
látja végit, virít mégis.

Szentgyörgyi Albert Gondolataiból

rögzítem a békesség programját
megírom a mindenség tanát
bárhol is kezdem a kutatást
előttem egyetlen kemény törvény áll
ha teljes erőbedobással ezt teszem
a harmadik évezredet készítem.

Habos László

Vasárnapi ruhában

Tétován, kócosan,
 vasárnapi ruhában
 a templomajtóban
 állsz –
 nem lép mögéd senki,
 vársz –
 vakító fényben,
 dehlón a nap.
 Bent homály és csend,
 mintha vélnél hangot,
 távolít, mélyet,
 sóhajtva nagyot,
 legyőzve félelmed
 tárod az ajtót,
 ám tóduló tömeg
 tapos,
 örvendeznek
 mind a megtisztultak,
 táncolva, dalolva
 kegyelembe öltözöten.
 S halkuló zsvajban
 felállsz, vársz
 tétován, sebzetten,
 vasárnapi ruhában.

Zárójelben

Mondom
 szóra nem nyitva számat
 mert ma még nem szabad
 az ellopott tudás
 (mely az éden csábító titka volt
 ha volt)
 régen kinőtte kosarát
 ma mégis kevés
 (és ki tudja meddig tart még a jelen)

a hit
 szépen faragott vándorbot
 hiába segít nagyokat lépni
 mégis kevés
 (és ki tudja merre vezet az út
 ha vezet)
 mondom
 szóra nem nyitva számat
 mert ma még nem szabad
 nem tudom
 honnan jöttem
 s hová kell megérkeznem
 (ha megérkezem)
 majd csendben észrevétlen
 és ki tudja mi történne
 ha elhagynám zárójelem

Mint megszentelt ima

Mint halálraítélt fegyenc
 megszeppenve nézem
 könnyeidbe öltözött szemed
 s áttörve durva rácsokon
 könnyű léptekkel érkezek melléd
 hogy homlokodra könnyű csókot
 ejtsek
 s hagyjam szíved szapora dobbanásaival
 együtt lüktetni szívem
 s míg ránk omlik az éj
 halovány ajkadra szorítom cserepes ajkam
 hosszú szerelmes csókkal
 kérem
 hogy hagyd a kínokat ma elveszni
 lángolni az éj vérvörös tüzeiben
 és jöjj velem
 legyünk hajnalig szabadok
 s mint megszentelt ima
 kérlek omolj karjaimba

Németh Erzsébet

CSAK EZ MARADT

Összeperkedok magammal
hátha megtudom mi a végcél:
a célnak vége vagy a végnek célja?
Bár hallgatásba mártja kését,
s viszonylataimat
nem szeleteli fel a lehetőség.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Habos László

MA MEGINT...

Ma megint
más voltál
és én is
ma megint
felszakadtak a hegek
s kihuny a fény is
fáj e másság
az arcodon az arcomon
a jel az égi
megkopott
a vihar lassan elmerül
felszántott medrébe a csendnek
s tekinteted lelkem eléri
és szomorú szememmel látom
lehulló cseppjeit
az izzadságnak
a vérnek
a könnynek
szólnom kellene imádság szavával
de a cseppek egyre gyűlnek
mint halálraítélt körül a kövek
hol van keze a Messiásnak
ma a közel is messze
de atyai csókom elér
új szavakkal mondott miatyánkkal
szorítom kezembe
remegő kezedet
még nem érthetem meg
szenvedéseidet
de együtt lépünk mi ketten
ma megint
a lépcsőn feljebb

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.